

εἶχε διδάξει τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καὶ τώρα ἔκαμε μεγάλας προόδους· ἔμαθε γράψιμον καὶ ἀριθμητικήν, καὶ ἠκραζέτο μετὰ σεβασμοῦ τοὺς γέροντας στρατιώτας διηγουμένους τὰς περιπετείας τοῦ βίου των.

Ἄν καὶ ἐν γένει δὲ ἦτο εὐχαριστημένος μὲ τὸ νέον του ἐπάγγελμα, ἐν τούτοις τοῦτο εἶχε κατ' ἀρχάς καὶ τὰς δυσκολίας του.

Ἦτο τυμπανιστὴς τοῦτο ἦτο ὥραϊον· ἀλλ' ὁ τυμπανιστὴς πρέπει νὰ δύναται νὰ κρατῇ τὸ τύμπανον καλῶς, καὶ νὰ τὸ κρούῃ μετρικῶς, καὶ ἐδῶ ἦτο ἡ δυσκολία. Ὁ Γεώργιος οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀρχιμουσικόν· οἱ βραχίονες αὐτοῦ ἐπόνουν ἀπὸ τὴν τυμπανοκρουσίαν· τῷ ἐφάνετο δὲ πολὺ ἀποθαρρυντικόν, ἀφοῦ ἐξετέλει, ὡς ἐνόμιζεν ἀρίστην «σύναξιν», νὰ ἀκούῃ τὸν ἀρχιμουσικόν λέγοντα τραχεῖα τῇ φωνῇ, «Ὅχι ἀκριβὲς ἀκόμη!» Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἐκὼν, ἄκων, ἐτυμπάνιζε τὸ πρῶν, ἐτυμπάνιζε τὸ ἐσπέρας, ἐτυμπάνιζε διαρκῶς ἕως ὅτου ἔμαθε νὰ τυμπανίζει ὅπως ἔπρεπεν. Οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος θρίαμβος κατὰ τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου του, καὶ μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἐξέδραμεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς γονεῖς του ὅτι ἦτο πλέον ἄριστος τυμπανιστὴς καὶ ἔτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ μὲ τὸ τάγμα του εἰς τὰ σύνορα! (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΣΟΚΟΣ.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Γορίλας, (ἰδὲ φύλλ. Ἰουλίου 1868 Ἐφ. Παίδων) οἱ φυσιοδίφαι ἐνόμισαν, ὅτι ἐγνώριζον ὅλα τὰ εἶδη τῶν πιθήκων. Ὁ Δόκτωρ Αἰθιοπικῶν ὅμως εὗρεν εἰς τὰς περιηγήσεις του εἰς τὴν Ἀφρικὴν, παρὰ τὴν μεγάλην λίμνην Ταγκανύικαν, περιεργότατον καὶ θαυμαστότατον εἶδος πιθήκων, τὸ ὅποιον οἱ ἐντόπιοι ὠνόμαζον Σόκον.

Ὁ Σόκος τρέφεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Βανάνας καὶ πολτώδη φυτὰ, διάγει δὲ βίον εἰρηνικόν, ἐκτὸς ὅταν ἐρεθισθῇ ὑπὸ ἀνθρώπων ἢ θηρίων.

Μεταξὺ τῶν ἑξῶν του αἱ ἐξῆς εἶναι αἱ περιεργότεραι· Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν μορφήν δὲν εἶναι ἴσος μὲ τὴν Γορίλαν, ἀλλ' ὁμοιάζει πολὺ μὲ αὐτήν.

Τὸ ἄσχημον καὶ κιτρινωπὸν πρόσωπόν του περιβάλλεται ὑπὸ γενειάδος. Τὸ μέτωπον εἶναι ταπεινόν, τὰ ὦτα ὑψηλά, τὸ δὲ μέγα στόμα του προεξέχει, δεικνύον οὕτω τοὺς ὀδόντας του, οἵτινες κατὰ τι ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἀνθρωπίνους.

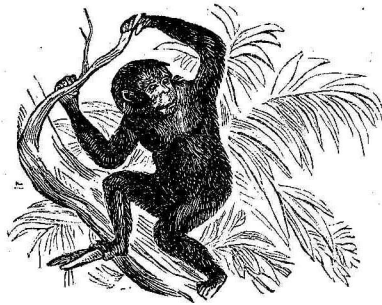
Τὸ δέρμα ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν εἶναι ὡς τὸ τοῦ προσώπου κιτρινωπὸν, βαδίζει δὲ ἐπὶ τῶν τεσσάρων, συχναίς ὅμως φαίνεται περιπατῶν ὄρθιος, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πρὸς τήρησιν τῆς ἰσορροπίας. Ὁ Σόκος εἶναι πολὺ κοινωνικὸς, οὐδέποτε δὲ ζῇ

μεμονωμένος, ἀλλ' εἰς κοινωνίαν ἐκ δέκα ἢ δώδεκα ἀτόμων, ἕκαστον δὲ ἄρρεν ἔχει τὴν σύζυγόν του, καὶ μάχεται κατὰ παντὸς, ὅστις ζητήσῃ νὰ ταραξῇ τὴν οἰκιακὴν του εἰρήνην!

Ὅταν ἀποδημοῦν, ἀποδημοῦν πολλοὶ ὁμοῦ οἰκογένειαι, ὥστε ἀποτελοῦν μεγάλην ἀγέλην.

Ὅταν δὲ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἡ θήλεια κουρασθῇ πολὺ, ὁ ἄρρεν λαμβάνει τὰ μικρὰ καὶ μεταφέρει αὐτὰ ἀντὶ τῆς μητρὸς, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον δυστυχῶς πολλοὶ σύζυγοι ἐν Ἑλλάδι δὲν κάμνουν, ὅταν ταξιδεύουν μὲ τὰς οἰκογενείας των, ἀλλ' ἀφίνουν τὴν δυστυχῇ μητέρα νὰ κουβαλῇ εἰς τὴν ῥάχην τῆς πολλάκις δύο ἐκ τῶν τέκνων τῆς περιπατοῦσας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς πορεύεται ἑφιππος!

Ὅταν θέλουν νὰ συναθροισθοῦν εὐρίσκουν κοίλωμά τι δένδρου καὶ ἐκεῖ ἀρχίζουσιν νὰ φωνάζουν τόσον ὀξέως ὥστε προξενοῦν τρόμον ὅχι μόνον εἰς τὰ θηρία ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Σόκος.

Διὰ ταύτην καὶ δι' ἄλλας αἰτίας οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων φοβοῦνται τὸν Σόκον ὑπερβολικὰ, θεωροῦν δὲ αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον. Πιστεύουν ὅτι ὅσοι τῶν ἀποθνησκόντων εὐτυχήσουσιν νὰ μὴ καταφαγωθῶν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των, διότι καὶ τοὺς νεκροὺς οἱ ἐχθροὶ ἐκθάπτουν καὶ τρώγουν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, μεταμορφώνονται εἰς Σόκους.

Εἶναι δὲ οἱ πιθήκες οὗτοι ἐκ φύσεως πολὺ πανοῦργοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κακοποιοί· ὡς φαίνεται, δὲν στεροῦνται καὶ ἀστειοτήτων, διότι πολλάκις τινὲς ἐξ αὐτῶν αἴφνης ἐξέρχονται ἐκ τῶν δρυμῶν, ὅπου ξενεκα τῆς πυκνότητος τῶν δένδρων καὶ φυτῶν εὐκόλως δύνανται νὰ κρυφθοῦν, καὶ ἐπιπύπτουν κατὰ τινος ἀνθρώπου ἐκεῖ που πλησίον ἐργαζομένου τὴν γῆν, ἀφοῦ δὲ τὸν σηκώσουν ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀφίνουν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χωρὶς νὰ τῷ προξενήσωσιν ἄλλο τι πλὴν τοῦ ὑπερβολικοῦ τρόμου.

Ἄλλοτε ἀρπάζουσιν νήπια, τὰ ὅποια πρὸς στιγμὴν αἱ μητέρες των εἶχον ἀφήσει, καὶ ἀνέρχονται μὲ αὐτὰ εἰς τὰ δένδρα, φαίνονται δὲ πολὺ εὐχαριστημένοι κρατοῦντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ κουνοῦντες πρὸς μεγάλον τρόπον τῶν πτωχῶν μητέρων των!

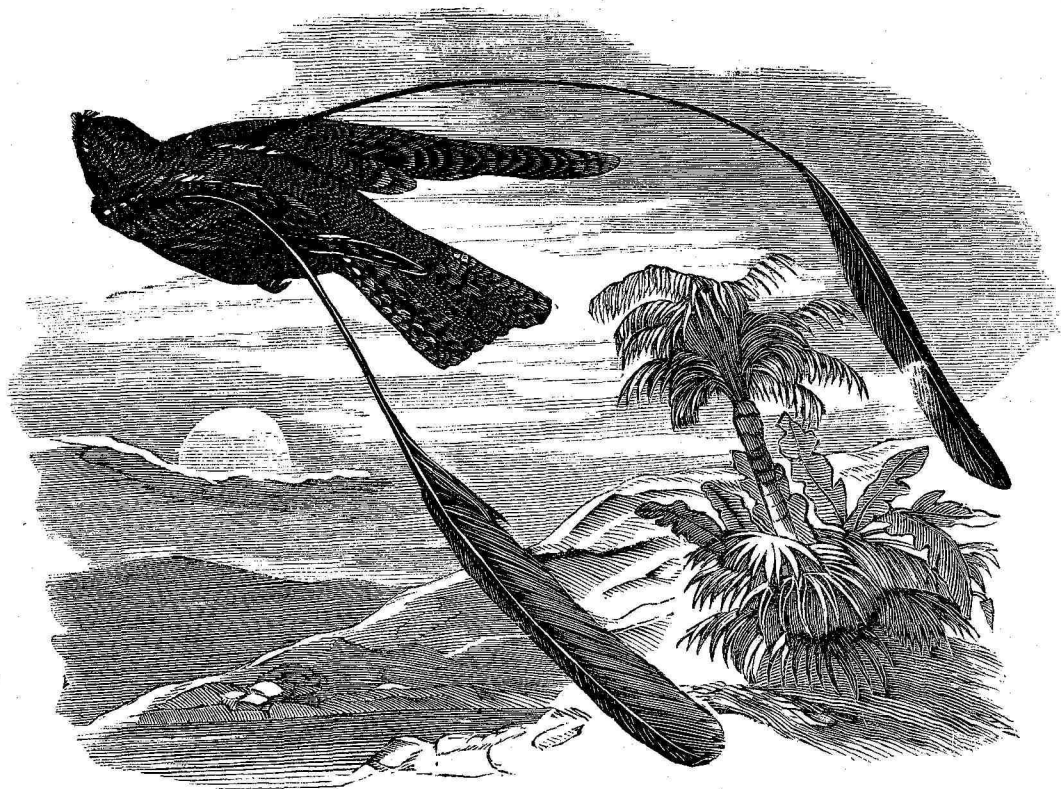
‘Οσάκις ἔλθῃ ὁ Σόκος εἰς χεῖρας μέ τινα τῶν ἐν-
τοπίων ἀποκόπτει δι’ ἐνὸς καὶ μόνου δαγκάματος τοὺς
δακτύλους τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν τοῦ ἀντιπάλου
του καὶ οὕτω διαφεύγει τὴν αἰχμαλωσίαν.

‘Όταν προσβάλλεται ἀπὸ λεοπάρδαλιν ἢ τίγριν συ-
χνάκις καταβάλλει τὰ θηρία ταῦτα ἀποκόπτων τοὺς
πόδας των· ἀλλ’ εἰς τὴν μετὰλέοντος πάλιν πάντοτε
νικάται καὶ γίνεται θορὰ αὐτοῦ.

‘Όταν πληγωθῇ, ἐὰν δύναται νὰ κινηθῇ, ἀνέρχεται
ἀμέσως εἰς ἐν δένδρον καὶ ἐκεῖ ἐξακολουθεῖ γογγύζων
ἐκ τῶν πόνων, ἕως οὗ ἀποθάνῃ. Διηγοῦνται, ὅτι εἰ-

του κυττάζων μὲ πολλὴν χάριν εἰς τὸ πρόσωπόν του.
‘Εὰν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ τριγύρω, ὕψωνε τὴν δε-
ξιάν του πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ. ‘Εὰν τοῦ ἤρνεϊ-
το τὴν αἴτησίν του, ἀκούμβα τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν
ποδῶν του καὶ ἔκλαιε καὶ ἐθρῆναι μεγαλοφώνως καὶ λυ-
πηρῶς, ἀπαράλλακτα ὅπως κάμνουν τὰ χαϊδευμένα παι-
διά, ὅταν θυμώσων! ‘Αλλ’ ὅμως ἐφέρετο φιλικῶς πρὸς
πάντας καὶ ἀφοῦ ἐμυρίζετο τὰ φορέματά τινος, τῷ
ἔδιδε τὴν χεῖρά του εἰς σημεῖον φιλίας!

‘Όταν ἐδένετο ὑπὸ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνε-
γνώριζεν ὡς φίλον τοῦ κυρίου του, ἔλυε τὸ σχοινίον

Λεόνα ἡ Αἰγοθηλαστική.

δὸν ποτε ἐν τῶν ζώων τούτων νὰ ἐξαγάγῃ λόγχην ἐκ
τῆς πλευρᾶς του, καὶ νὰ ἰαθῇ, πληρώσαν τὴν πλη-
γὴν μὲ ἱαματικὰ βότανα.

‘Η εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα εἰκὼν παριστᾷ νεα-
ρόν τινα Σόκον, τὸν ὁποῖον εἶχε συλλάβει καὶ ἐξημε-
ρώσει ὁ Δόκτωρ Αἰθιοχστων.

Οὗτος ἦτο περὶ τοὺς 18 δακτύλους ὕψλός, ὅταν ἐ-
κάθητο, καὶ εἶχεν ὠραῖα μαῦρα μακρὰ μαλλία καθ’ ὅλον
τὸ σῶμα, τὰ ὅποια ἡ μήτηρ του διετήρει εἰς καλὴν κα-
τάστασιν κτενίζουσα διὰ τῶν δακτύλων της· ἡγάπα
δὲ ὑπερβολικὰ τὸν Δρ. Αἰθιοχστων καὶ τὸν ἐθεώρει ὡς
προστάτην του.

Συνήθως ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου παρὰ τοὺς πόδας

ἡσυχῶς μὲ τὰς χεῖράς του, ὅταν δὲ προσεπάθει τις
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐφώναζε καὶ ἔκλαιε καὶ ἡγωνίζετο
νὰ τὸν κυτπήσῃ μὲ τὰς χεῖράς του.

‘Εσώναζε χόρτα καὶ φύλλα δένδρου καὶ ἔκαμνε κλί-
νην μαλακὴν, τὴν δὲ νύκτα ἐσκαπάζετο μὲ μίαν ψά-
θαν. ‘Ετρωγε δὲ σχεδὸν τὰ πάντα, ἦτο δ’ ἀστείον νὰ
βλέπῃ τις αὐτὸν σπογγίζοντα τὸ στόμα του μετὰ τὸ
φαγητὸν μὲ ἐν φύλλον ἀντὶ ρινομάκτρου!

ΛΕΟΝΑ Η ΑΙΓΟΘΗΛΑΣΤΙΚΗ.

Τὸ ὠραῖον καὶ χαριέν τοῦτο πτηνόν, τὸ ὁποῖον ζῇ